Nr 295.

Af herr **Palmstierna**, *i anledning af Kungl Maj:ts proposition med förslag till förordning angående tullrestitution i vissa fall vid återutförsel af utländsk vara.*

Bland de skadliga verkningar vårt tullsystem framkallat är det icke minst angeläget att uppmärksamma den nedgång af transithandeln, som ägt rum. Sveriges reexporthandel har gått tillbaka efter tullsystemets införande. Den stora handelns utveckling har förlamats, medan man var i färd med att värna de svagare industrierna. Detta har emellertid icke varit tullpolitikens syfte och står i direkt strid med vår tids sträfvanden att underlätta den internationella samfärdseln och öppna nya förbindelser med främmande länder genom subventionerade ångbåtslinjer och annat. Det måste följaktligen vara en angelägenhet af största betydelse för statsmakterna att undanröja de hinder tullgränsen uppställer på detta område. De varor, som föras öfver ett land för att afsättas i ett annat, böra icke besväras af de formaliteter och omkostnader, som eljest åsättas tullpliktigt gods. Hittills ha statsmakterna emellertid endast i ringa grad vidtagit några åtgärder i detta afseende.

I Sverige ha vi till dato trenne institutioner, som skola tjäna transithandeln, nämligen *transitupplaget, nederlaget* och *frihamnen*. De två förstnämnda äro likväl så omgärdade med formaliteter att de snarast hindra transithandeln. På transitupplaget får varuägarna icke taga någon som helst befattning med sitt gods, medan det kvarligger å detsamma, och på nederlaget får han visserligen efterse och vårda godset och ta prof å detsamma i små kvantiteter, men ompackningar och aftappningar äro i regel förbjudna. Frihamnsinstitutionen, som infördes 1907, har, som bekant, icke fått någon praktisk användning. Detta är äfven rätt naturligt. För upprättandet af en frihamn kräfs nämligen ett särskildt gynnsamt geografiskt läge och befintligheten af en stor

industri med rika exportmöjligheter öfver goda ångfartygsförbindelser med väsentliga utländska afsättningsområden. Frihamnen är för öfrigt synnerligen dyr. Jag erinrar om att Köpenhamns frihamn, som öppnades 1894 med kajer, magasiner och dylikt torde ha kostat minst 22 miljoner kronor.

Nu föreslår Kungl. Maj:t emellertid nya åtgärder till främjande af reexporthandeln. De innefattas uti Kungl. Maj:ts propositioner nr 120, 121 och 148 angående frilager, provianteringsfrilager och tullrestitution.

Frilagret ingår ju numera såsom en af de lättnader, man i olika tullskyddade länder skyndat sig att bereda den utländska handeln i ersättning för de svårigheter, som tullsystemet vållat. Det är äfven skada, att Riksdagen icke förut varit benägen att införlifva institutionen såsom ett nödvändigt komplement till nu rådande ekonomiska system.

Otvifvelaktigt erbjuder frilagret afsevärda fördelar, hvilka äfven angifvits uti den kungl. propositionen, men man kan ej vara blind för att vissa olägenheter också vidlåda detsamma, hvilka torde medföra att institutionen icke får så stor användning, som man kunde önska. Den som begagnar frilagret måste vanligen hålla dubbla lager och tvingas att underkasta sig alla de inskränkningar i fråga om arbetstid, varornas behandling och annat som tullkontrollen förutsätter, hvarjämte han vidkännes dryga kostnader för byggnad, stängsel och bevakning. Allt detta medför att frilager troligen endast i ett fåtal städer kommer till stånd. Erfarenheten från Danmark och Norge talar härför. I Danmark fick man en lag om frilager redan år 1863, men frånsedt Köpenhamn och Hälsingör ha frilager först under de sista åren inrättats å några mindre betydande orter. I Norge dröjde det också länge, innan förordningen om frilager kom till användning.

Af större betydelse torde vara det förslag till *tullrestitution* i vissa fall, Kungl. Maj:t förelagt Riksdagen. Förslaget innebär ju att tullen väl erlägges vid införsel på upplaget, men restitueras vid återutförsel till utlandet. Nu kan det emellertid ifrågasättas, huruvida det skall vara nödvändigt att vid transithandel af detta slag öfver hufvudtaget erlägga någon tullafgift alls. Vore det icke bättre att med ens öfvergå till *kreditupplaget*, som är ett fritt lager, flyttadt inom tullgränsen och för hvilket tullen lämnas på kredit och erlägges t. ex. kvartalsvis med afdrag för det reexporterade godset. Medan frilagret är ett afskildt område utanför tullgränsen och tullrestitutionen, hur fördelaktig den än må vara, likväl förorsakar extra utgifter såsom räntan å tullbeloppet samt onödig omgång, medger kreditupplaget köpmannen att upplägga

ett lager under egen vård, hvarhelst han önskar och hvarifrån han efter godtfinnande kan bearbeta varan, utföra densamma eller förtulla varan till införsel.

Jämlikt Kungl. Maj:ts proposition nr 148 ha kommerskollegium och generaltullstyrelsen upptagit denna fråga till behandling (sid. 9—14), men hufvudsakligen af det skäl, att tulltaxekommittén icke förordat kreditupplaget och att Stockholms handelskammare ansett det vara för mycket begärdt att redan nu införa denna institution, ej upptagit densamma i sitt förslag. Kungl. Maj:t har äfven uteslutit kreditupplaget ur sin framställning till Riksdagen.

Det synes mig beklagligt att så skett. Åtminstone borde en ingående utredning ha blifvit verkställd i frågan, så att skäl och motskäl kunnat allsidigt belysas. Det får nämligen icke förbises, att de danska och tyska köpmännen ha ett icke obetydligt företräde framför våra, emedan kreditupplag äro inrättade i dessa länder. Handelskammaren i Gäfle och skånska handelskammaren ha äfven yttrat sig härom och principiellt häfdat den uppfattningen, att kreditupplaget bör föredragas framför tullrestitutionen.

Nuvarande krigsministern, förutvarande generalkonsuln i Helsingfors David Bergström, har äfven påpekat att Danmarks stora exportökning på Finland — 1907 icke mindre än 53 procent — ägt rum just med stöd af kreditupplagen, hvarigenom man kan underbjuda de svenska köpmännen. Sveriges exportökning 1907 var äfven blott 18 procent. Uti sin årsberättelse för år 1907 skrifver han: »Om vi se på förhållandena i Danmark, så åtnjuta köpmännen där ej allenast rättigheter till restitution af tullen utan äfven den fördelen, att tullen endast erlägges kvartalsvis i den mån, som de införda varorna äro försålda, och att han har ett helt års kredit å tullen, om han ej innan denna tid lyckas försälja varan. Detta betyder att hvarje större firma, som gör en betydande omsättning med utländska varor, har ett efter affärens storlek större eller mindre, räntefritt kapital att arbeta med, hvilket ju ej är fallet här i Sverige, hvarest endast de mest gynnade, d. v. s. de, som kunna ställa fullt betryggande borgen, hafva 20 dagars kredit på tullen. Med anledning häraf skall man finna, att redan denna fördel, som de danska köpmännen ha framför de svenska, försvåra en konkurrens från vår sida». I själfva verket lämnar danska staten genom kreditupplagsinstitutionen cirka 15—20 mill. kronor räntefritt lån till transithandeln.

Att det är ett gammalt önskemål från deras sida, hvilka icke vilja pålägga handeln några onödiga band, som framföras med kreditupplaget, framgår äfven däraf att 1882 års kommitté, som tillsattes på grund af

framställningar från handelsföreningen i Göteborg och stadsfullmäktige i Malmö, enhälligt föreslog inrättandet af kreditupplag, något som äfven respektive myndigheter tillstyrkte. Jag bifogar det förslag kommitterade framlade. När senare tullvinden blåste öfver vårt land med förnyad styrka bortsopades detta liksom andra förslag i motsvarande syfte, och det är först på senare tid de ånyo upptagits till behandling. Hade vi i tid erhållit dessa institutioner — frilager och kreditupplag — är det emellertid sannolikt att kommitterades öfvertygelse gått i uppfyllelse »att de i icke oväsentlig mån skulle bidraga till utvecklingen af landets handel, hvilken under närvarande förhållanden, då våra närmaste grannländer äro med sådana förmåner gynnade, måste i denna ojämna kamp ligga under till skada icke blott för handelsrörelsen i och för sig utan ock för vår sjöfart och för vårt näringslif i öfrigt samt följaktligen äfven för vårt lands däraf beroende förkofran i mångfaldiga riktningar».

Emellertid, har en försummelse förut skett bör den repareras, ty, såsom inledaren vid handelskammarmötet i Stockholm år 1909 uttalade: »skulle ett förslag om inrättande af transithandel under kreditupplag i stil med Tyskland och Danmark såsom enda medel till skapande af transitaffärer i ett större antal varuslag vara själffallet» vara en konsekvens af de nutida sträfvandena på detta område? Likväl kan något förslag icke nu framläggas som eventuellt skulle kunna vinna Riksdagens godkännande, utan måste i ärendets föreliggande skick en utredning komma till stånd, hvilken belyser de olika spörsmål, som äga samband härmed.

På grund af det som sålunda anförts får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen med anledning af Kungl. Maj:ts proposition nr 148 ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående lämpligheten af kreditupplagsinstitutionens införande samt för Riksdagen framlägga de förslag, hvartill denna utredning må föranleda.

Stockholm den 17 april 1912.

Erik Palmstierna.

Bilaga.

Förslag

till

Kungl. Maj:ts nådiga förordning angående kreditupplag.

§ 1.

I stapelstad, hvarest tullkammare under tullförvaltares öfverinseende finnes inrättad, vare ägare af från utrikes ort infördt tullpliktigt gods berättigad att, under de villkor och med de inskränkningar här nedan stadgas, själf taga godset i besittning utan att dessförinnan för detsamma betala tull, som dock sedermera, därest godset icke åter utföres, skall erläggas i den ordning här nedan föreskrifves. Sådan magasinering af varor med betalningsanstånd å tullen benämnes kreditupplag.

§ 2.

Mom. 1. Den, som vill komma i åtnjutande af kreditupplag, ingifve därom ansökning till vederbörande tullförvaltning, som äger att ansökningen pröfva och därtill lämna bifall, därest sökanden är svensk undersåte samt i författningsenlig ordning utöfvar handelsyrket och därjämte:

antingen för riktiga gäldandet af den tull, som kan blifva att betala för varor, hvilka tagas å sökandens kreditupplag, ställer säkerhet vare sig i sådana obligationer eller andra värdehandlingar, hvilka generaltullstyrelsen förklarat få för dylikt ändamål användas, eller af annan beskaffenhet, som af tullförvaltningen på eget ansvar godkännes;

eller ock ej mindre visar, att sökanden under minst de tre år, som förflutit närmast före den dag, då ansökningen ingifves, varit i oafbruten utöfning i den stad, hvarest kreditupplagsrätt sökes, af handelsyrket, än ock aflämnar ett af två allmänt aktade och af tullförvaltningen kända personer utfärdadt intyg, att sökanden gjort sig känd för redbarhet, ordentlighet och förmåga att uppfylla sina affärsförbindelser.

Dessutom skall den, som sålunda erhållit kreditupplagsrätt, innan han må begagna denna rätt, till tullkammaren aflämna skriftlig förklaring (form. bil. litt. A), hvari han förbinder sig att noggrant efterkomma de föreskrifter och underkasta sig de straffpåföljder och villkor i öfrigt, hvilka för kreditupplagshafvarna äro eller kunna varda gällande.

Mom. 2. Sålunda meddeladt tillstånd må af tullförvaltningen återkallas, när helst anledning därtill förekommer.

Mom. 3. Tullförvaltning, som beviljat kreditupplagsrätt, låte härom genast på sökandens bekostnad införa kungörelse ej mindre i allmänna tidningarna än ock uti en i orten utkommande tidning, hvarjämte tullförvaltningen hvarje år inom januari månads utgång skall genom kungörelse i nämnda tidningar offentliggöra, hvilka personer då åtnjuta kreditupplagsrätt.

§ 3.

Mom. 1. I ansökning enligt § 2 skall sökanden, därest han idkar handel under annat namn än sitt eget, detta uppgifva.

Mom. 2. Kreditupplagsrätt åt handelsbolag, hvarom behörig anmälan enligt kungl. förordningen den 28 juni 1798 skett, må, under iakttagande i öfrigt af hvad i § 2 stadgas, medgifvas under villkor, att samtliga bolagsmännen, innan kreditupplagsrätten må af bolaget begagnas, afgifva skriftlig förklaring (form. bil. litt. B), att de ej mindre, en för alla och alla för en såsom för egen skuld, ansvara för gäldandet af kronans fordran för tull, böter och kostnader i och för bolagets kreditupplag, än ock förbinda sig att noggrant efterkomma de föreskrifter samt underkasta sig de straffpåföljder och villkor i öfrigt, hvilka för kreditupplagshafvare äro eller kunna varda gällande.

Mom. 3. Åt aktiebolag med af Kungl. Maj:t fastställd bolagsordning må kreditupplagsrätt likaledes beviljas under villkor, att styrelsens samtliga ledamöter, innan upplagsrätten må utöfvas, afgifva sådan förklaring, som i mom. 2 föreskrifves.

Mom. 4. Upplöses bolag, som erhållit kreditupplagsrätt, eller ändras dess firma, skall anmälan därom af delägarna i bolaget eller dess styrelse inom åtta dagar därefter hos tullförvaltningen på stället göras, hvarjämte det åligger styrelsen för aktiebolag att inom åtta dagar efter hvarje nytt styrelseval till tullförvaltningen aflämna bestyrkt protokollsutdrag rörande valet. Försummas hvad sålunda är föreskrifvet, böte en hvar, som till försummelsen gjort sig skyldig, från och med tio till och med femtio kronor.

§ 4.

För kreditupplag skall användas förvaringsrum, hvilka tullförvaltningen å stället godkänt såsom beredande tillfälle till bekväm sortering och undersökning af varorna; och skola dessa förvaringsrum vara belägna inom staden, därest icke tullförvaltningen för särskildt fall medgifvit, att sådana varor, som icke få i erforderlig myckenhet inom staden uppläggas, må tagas å kreditupplag utanför stadsområdet.

§ 5.

På kreditupplag må endast varor af nedannämnda slag uppläggas; och må varorna icke å kreditupplaget intagas eller därifrån afskrifvas i mindre kvantiteter än de här nedan för hvarje varuslag i ena och andra afseendet bestämda; dock må, därest varorna utlämnas såsom skeppsprovision till utrikes gående fartyg samt skepparen afgifver skriftlig förklaring på tro och heder, att varorna äro bestämda till fartygets behof eller till proviant för besättning eller passagerare och icke med hans vilja skola åter insmugglas i landet, frånskrifning ske för varor i huru små kvantiteter som helst.

§ 6.

Mom. 1. På kreditupplag må varor intagas direkt från utrikes ort, från nederlag, från transitupplag, från frilager och från annat kreditupplag.

Mom. 2. Vill godsägare å sitt kreditupplag intaga varor direkt från utrikes ort, aflämne därom till tullkammaren angifningsinlaga (form. bil. litt. C). Sedan tullkammaren å inlagan tecknat presentatum och inkommande numret samt godset vid undersökning i packhuset befunnits till art och myckenhet sådant, att uppläggning däraf å kreditupplag må ske, meddelas härom attest. Med ledning af denna attest antecknas godset i kreditupplagets angifningsbok, hvarom redogöraren meddelar bevis å attesten samt, efter det möjligen ådragna böter enligt 21 § tullstadgan blifvit erlagda, tillställer godsägaren frisedel (form. bil. litt. D). Mot aflämnande i packhuset af denna frisedel äge godsägaren utfå godset och däröfver fritt förfoga.

Mom. 3. Vid varors intagande på kreditupplag från nederlag och transitupplag skola föreskrifterna i mom. 2 af denna paragraf lända till efterrättelse, dock med iakttagande af:

att angifningsinlagan (form. bil. litt. E och F) upprättas i två exemplar samt uppvisas för och med presentatum förses af den tjänsteman, som förer journal öfver det upplag, hvarifrån varorna skola utgå;

att frisedeln aflämnas till den person, som har att utlämna godset; samt

att vederbörande nederlagstjänsteman vid meddelande af presentatum å angifningsinlagan har att, beträffande sådana varor, för hvilka vid förtullning tre procent i läckage kan få åtnjutas, å angifningen meddela bevis, huruvida sådant afdrag äger rum.

Är afdrag medgifvet, skall i kreditupplagsräkenskapen upptagas endast hvad af varorna efter afdraget återstår.

Mom. 4. Vid intagande af varor å kreditupplag från frilagret skola föreskrifterna i mom. 2 af denna paragraf likaledes i tillämpliga delar följas, dock att angifningsinlagan (form. bil. litt. G) uppvisas för vederbörande tjänsteman å frilagret, hvilken har att låta godset å frilagret undersökas och vederbörligen attesteras, hvarefter godset mot frisedel utlämnas.

Mom. 5. Skall gods öfverflyttas från ett kreditupplag till ett annat sådant upplag under samma tullförvaltning, aflämne öfverlåtare och emottagare om förflyttningen inlaga i två exemplar (form. bil. litt. H) till vederbörande tulltjänsteman, som har att till öfverlåtaren återställa ena exemplaret, försedt med presentatum, samt att om förflyttningen göra anteckning i transportboken.

Mom. 6. Skall gods å kreditupplag intagas från sådant upplag å annan ort, teckne emottagaren å sekundaangifningen begäran (form. bil. litt. L) om godsets uppförande å hans kreditupplagskonto, hvarefter och sedan godset vid undersökning befunnits till art och myckenhet i enlighet med angifningen, tullkammaren har att införa detsamma i kontot och vidare förfara som i § 7 mom. 4 af denna förordning stadgas.

§ 7.

Mom. 1. På kreditupplag intaget gods må därifrån uttagas: för uppläggning å annat kreditupplag eller å nederlag, för utförsel direkt eller öfver annan stapelstad, för uppläggning å frilager under samma tullförvaltning samt för förtullning.

Mom. 2. För öfverflyttning af gods från ett kreditupplag till ett annat under samma tullförvaltning gäller hvad i § 6 mom. 5 af denna förordning stadgas.

Mom. 3. Skall gods öfverflyttas från kreditupplag till nederlag i samma stad, ingifve godsägaren därom angifning i tre exemplar till tullkammaren; och skall, sedan godset blifvit undersökt, å ett af angifningsexemplaren utaf vederbörande tjänsteman åt godsägaren meddelas bevis om godsets uppläggning och för öfrigt förfaras på sätt för uppläggning å nederlag i allmänhet är föreskrifvet.

Mom. 4. Vill godsägare från sitt kreditupplag uttaga varor till direkt återutförsel, afgifve därom till tullförvaltningen angifningsinlaga i två exemplar, prima och sekunda (form. bil. litt. I), hvarefter skall iakttagas:

att, därest utförseln skall ske landvägen till Norge eller Finland, godset före afsändningen skall plomberas samt godsägaren för åtnjutande af tullafskrifning vara skyldig att vid nästpåföljande kvartalsinventering förete bevis från norsk eller finsk tullkammare, att varan framkommit med oskadad plombering;

att, därest utförseln skall ske sjövägen, godsägaren skall å baksidan af angifningsinlagan teckna försäkran på tro och heder och vid upplagsrättens förlust, att de i angifningen upptagna varorna blifvit af honom utlämnade för att inlastas i det uppgifna fartyget och att samma varor icke med hans vetskap eller vilja skola kvarstanna i riket eller dit insmugglas;

att godset, sedan det blifvit affördt till inlastningsstället, skall därstädes undersökas af vederbörande bevakningsförman, som, i händelse allt finnes öfverensstämmande med angifningen, har att på båda exemplaren däraf meddela bevis ej mindre härom, än ock, därest utförseln sker landvägen till Norge eller Finland, om godsets plombering samt, därest utförseln sker sjövägen, om inlastningen och utförseln;

att, därest det till utförseln ämnade godset icke vid undersökningen befinnes öfverensstämmande med angifningen, bevakningsförmannen har att till tullförvaltningen om förhållandet inlämna skriftlig anmälan, hvars riktighet godsägaren skall genom sin påskrift erkänna;

att primaangifningen skall återställas till varuägaren men sekundan aflämnas till tullförvaltningen för att biläggas utgående journalen; samt

att angifningen skall af bevakningen vid inlastningsstället under löpande nummer för året införas i inlastningsjournalen (form. bil. litt. K).

Mom. 5. Vill godsägare från sitt kreditupplag sända varor till annan stapelstad inom riket för att därstädes uppläggas å kreditupplag eller nederlag eller genast förtullas, upprätte därom angifningsinlaga (form. bil. litt. L) i två exemplar, prima och sekunda, samt ombesörje själf, att godset jämte inlagans båda exemplar varda aflämnade till tullkammaren i bestämmelseorten, hvilken tullkammare har att, sedan godset därstädes blifvit behörigen angifvet, härom meddela bevis å primaangifningen. Denna skall af godsägaren vid nästa kvartalsinventering af hans kreditupplag företes, hvaremot sekundan af tullkammaren i bestämmelseorten bilägges dess räkenskaper.

Mom. 6. Vill godsägare från sitt kreditupplag sjövägen eller med järnväg sända gods till annan inländsk ort, hvarest tullkammare finnes, för att därifrån omedelbart utföras, afgifve därom till tullförvaltningen angifningsinlaga i två exemplar, prima och sekunda (form. bil. litt. M), hvarefter skall iakttagas:

att godsägaren å primaangifningens baksida skall teckna försäkran på tro och heder och vid upplagsrättens förlust, att de i angifningen upptagna varorna

blifvit af honom utlämnade för att utföras ur riket och att varorna icke med hans vetskap eller vilja skola där kvarstanna eller dit insmugglas;

att tullbevakningen å afsändningsorten har att undersöka och plombera godset, härom meddela bevis å angifningens båda exemplar, införa angifningen i inlastningsjournalen (form. bil. litt. K) under löpande numret för året samt bevaka godset vid dess transport till inlastningsstället eller järnvägen;

att godset i den ort, hvarifrån utförsel skall ske, skall af godsägarens ombud angifvas till utförsel medelst påskrift å baksidan af sekundaangifningen, som skall af tullkammaren i utförselorten biläggas dess utgående journal;

att afsändaren, sedan han af tullkammaren i utförselorten å primaangifningen undfått bevis under utgående journalens nummer, att godset dit ankommit med oskadad plombering och därifrån utförts, skall vid den kvartalsinventering, som följer näst efter varornas uttagande från kreditupplaget, förete den sålunda attesterade primaangifningen.

Mom. 7. Vill godsägare från sitt kreditupplag öfverflytta gods till frilager under samma tullförvaltning, upprätte därom angifning i två exemplar, prima och sekunda, och låte godset, jämte angifningens båda exemplar, föras till frilagret, hvars tjänsteman har att, efter undersökning af godset till beskaffenhet och myckenhet, om uppläggningen å primaangifningen meddela bevis under frilagerupplagsbokens löpande nummer. Sistsagda exemplar af angifningen skall därpå återställas till kreditupplagshafvaren, för att af honom biläggas nästa generalförklaring, men sekundan fogas vid frilagrets upplagsbok.

§ 8.

Kreditupplagsinnehafvare skall senast å fjärde dagen i hvardera af månaderna januari, april, juli och oktober eller, om denna är helgdag, å närmaste söckendag därefter till tullkammaren ingifva egenhändigt eller genom behörigen befullmäktigadt ombud underskrifven generalförklaring (form. bil. litt. N), som skall innehålla uppgift för hvarje särskildt å upplaget intaget varuslag angående:

1) behållningen vid sistförflutna kvartalets ingång, minskad med möjlig afsättning, som blifvit i efterangifning behörigen anmäld;

2) uppläggningen under det sistförflutna kvartalet af varor, direkt från utrikes ort, äfvensom från nederlag, transitupplag eller frilager;

3) transporter af varor från andra kreditupplag;

4) summan af behållningen af de nyintagna varorna;

5) uttagningen under sistförflutna kvartalet;

a) af varor, som åter direkt utförts eller öfverförts till frilager i samma stad;

b) af varor, som öfverförts till annan stad:

c) af varor, som öfverförts till annat kreditupplag eller till nederlag i samma stad;

d) af varor, som förtullats; och

e) af varor, som, utan att förut förtullas, afsatts till förbrukning inom landet;

6) behållningen vid sistförflutna kvartalets utgång; samt

7) försäkran, att sistnämnda behållning finnes i upplagshafvares egen värjo, jämte uppgift å stället, hvarest den finnes upplagd.

Vid denna förklaring bör upplagshafvaren foga dels förteckningar (form. bil. litt. O och P) öfver utförsel från kreditupplaget och öfverflyttning därifrån till

annan inländsk ort samt dels, till bestyrkande af sina uppgifter härom äfvensom rörande uttagning af varor, öfverförda till nederlag eller till frilager, bevis, utfärdade i enlighet med föreskrifterna i § 7 mom. 3, 4, 5, 6 och 7.

§ 9.

På grund af de förklaringar, som enligt § 8 afgifvas, skall tullkammaren, så snart ske kan, låta utskrifva inventeringssedlar (form. bil. litt. Q) för hvarje särskildt kreditupplag, hvilka inventeringssedlar skola upptaga stället, hvarest upplaget befinnes, den uppgifna behållningen af hvarje varuslag och tillika hvad som efter förklaringens afgifvande kan hafva upplaget tillförts.

§ 10.

Mom. 1. Under första månaden af hvarje kvartal, så snart inventeringssedlar för alla kreditupplag i tullkammareområdet hunnit utskrifvas, skall tullförvaltningen å tid, som för kreditupplagshafvaren senast dagen förut tillkännagifves, låta verkställa inventering af kreditupplagen.

Mom. 2. Hvarje kreditupplag skall sålunda inventeras af en tulltjänsteman eller öfverbetjänt och en tullbetjänt eller, där generaltullstyrelsen för särskildt fall finner skäligt därom förordna, af större antal inventeringsmän; och böra, så vidt möjligt, alla inom samma tullkammareområde befintliga kreditupplag, hvarå varor af samma slag finnas bland behållningen upptagna, inventeras på samma dag.

Mom. 3. Det åligger kreditupplagshafvaren att vid inventeringen vara personligen eller genom lagligen befullmäktigadt ombud tillstädes samt att lämna inventeringsmännen nödig handräckning för inventeringens skyndsamma förrättande, att därvid hafva varubehållningen så sorterad och upplagd, att hvarje slag för sig kan bekvämligen efterses, äfvensom att i öfrigt på allt sätt underlätta inventeringsbestyret.

Mom. 4. Såsom behållning godkännes endast upplaget påförde och därå vid inventeringsstället befintliga varor i hela, orubbade omslag, sådana de från utrikes ort inkommit, innehållande af hvarje varuslag tillhopa minst det därför i § 5 föreskrifna frånskrifningsminimum.

§ 11.

Under den tid, inventering enligt § 10 pågår, få kreditupplagsvaror icke föras från ett till annat kreditupplag inom samma tullkammares område, därest tullkammaren icke, efter skedd anmälan, till sådan transport lämnat särskildt tillstånd.

§ 12.

Har upplagshafvare under tiden emellan afgifvandet af generalförklaring enligt § 8 och inventeringen afsatt af den i sagda förklaring upptagna behållning, så skall han omedelbart före inventeringens företagande till inventeringsmännen aflämna skriftlig efterangifning (form. bil. litt. R) rörande det sålunda afsatta. Denna efterangifning, i hvilken ändring icke må göras sedan den aflämnats till inventeringsmännen, skall af dessa å inventeringssedeln åberopas och densamma vidfästas.

§ 13.

Förekommer vid inventering icke skäl till anmärkning, teckne förrättningsmännen härom bevis å inventeringssedeln, som tillika med den efterangifning, som kan hafva blifvit afgifven, till tullförvaltningen ofördröjligen aflämnas.

Finnes anledning till anmärkning, bör förhållandet anmärkas å inventeringssedeln samt genast af förrättningsmännen hos tullförvaltningen anmälas i skrifvelse, hvars riktighet kreditupplagshafvaren skall genom påskrift därå erkänna.

§ 14.

Mom. 1. För varor, hvilka tagits å kreditupplag men hvilka vid inventering enligt § 10 icke å upplaget i minst den för frånskrifning stadgade minimikvantitet kvarligga och hvaröfver upplagshafvaren icke heller senast vid inventering enligt § 10 visar sig hafva förfogat på sätt stadgas i § 7 mom. 2, 3, 4, 5, 6 och 7, skall upplagshafvaren inom åtta dagar efter skedd inventering hos tullkammaren efter angifning (form. bil. litt. S) nedlägga belöpande tull, hvarå kvitto (form. bil. litt. T) meddelas.

Mom. 2. Finnes vid inventering af kreditupplag ingen varubehållning eller är denna så ringa, att dess värde icke kan anses motsvara statens fordran för det förfallna tullbeloppet, skall detta betalas senast dagen efter inventeringen.

§ 15.

Utom de inventeringar och afräkningar, hvilka, enligt hvad ofvan stadgats, skola verkställas hvarje kvartal, skall inventering och afräkning på enahanda sätt ske hvarje gång tullafgiften på en kreditupplagsvara förändras eller upphäfves; och skall å den behållning, som vid sålunda snarast möjligt efter skedd tulltaxeförändring företagen inventering finnes å kreditupplag, den nya bestämmelsen, för så vidt tullbehandling af varorna ifrågakommer, tillämpas, hvaremot de varor, som vid inventeringen befinnas från kreditupplaget afsatta och hvilka böra tullbehandlas, skola förtullas efter den äldre bestämmelsen.

§ 16.

Uppgifver kreditupplagsinnehafvare i generalförklaring enligt § 8 eller vid inventering, att han, på sätt i § 7 mom. 2, 3, 4, 5, 6 och 7 stadgas, afsatt kreditupplagsvaror men icke är i tillfälle att förhållandet för det dåvarande styrka, vare han berättigad att, om han senast vid nästa kvartalsinventering hos tullkammaren med vederbörliga bevis styrker det uppgifna förhållandet, återfå för varorna erlagd tull.

§ 17.

För hvarje enligt § 10 företagen inventering skall den kreditupplagshafvare, hos hvilken inventeringen verkställts, till tullkammaren för betäckande af tullverkets kostnader för inventeringarna inbetala ett belopp af fyra kronor, hvarjämte det

åligger innehafvare af kreditupplag, som jämlikt § 4 är förlagdt utanför stads område, att bekosta inventeringsmännens resa till och från upplaget, så ofta inventering däraf verkställes.

§ 18.

Kronans fordran för tull å kreditupplagsvaror utgår, i händelse af kreditupplagshafvares konkurs, med förmånsrätt enligt 17 kap. 3 och 12 §§ handelsbalken.

§ 19.

Kreditupplagshafvare vare skyldig att hafva behållningen å upplaget mot eldskada försäkrad i brandstodsbolag med af Kungl. Maj:t fastställd bolagsordning för minst det belopp, hvartill kronans fordran för tull uppgår, och att å tullkammaren öfverlåta försäkringsbrefvet, med förbindelse för upplagshafvaren att själf ansvara för gäldande af försäkringspremierna.

§ 20.

För att undersöka, huruvida kronan i behållningen hos kreditupplagshafvare, hvilken icke för tullen ställt säkerhet enligt § 2 mom. 1, äger erforderlig säkerhet för sin fordran för tull å kreditupplagsvaror, må tullförvaltningen, så ofta sådant pröfvas nödigt, företaga extra inventering. Befinnes därvid kronans säkerhet vara tvifvelaktig, låte tullkammaren sätta kreditupplagsbehållningen eller så stor del däraf, som anses tillräcklig, under tullverkets lås och föranstalte om varornas försäljning på offentlig auktion till betäckande af kronans fordran.

§ 21.

Försättes kreditupplagshafvare i konkurs, aflider han eller uraktlåter han att hålla sin upplagsbehållning försäkrad på sätt i § 19 sägs eller att å föreskrifven tid betala tull för kreditupplagsgods, har tullkammaren att, i de två sistnämnda fallen ovillkorligen och i de båda föregående, därest sådan säkerhet som i § 2 mom. 1 sägs icke vid anfordran aflämnas för tullafgifternas gäldande inom tre månader från konkursens början eller dödsfallet, genast sätta sig i besittning af samtliga på sådan upplagshafvares kreditupplag liggande varor samt låta på offentlig auktion försälja så mycket af dem, som erfordras för betäckande af kronans fordran hos upplagshafvaren för tull, böter och kostnaderna för försäljningen.

Öfverskott vid försäljning enligt denna och nästföregående §§ tillhandahålles godsägaren, därest han inom natt och år från auktionsdagen anmäler sig hos tullkammaren att beloppet lyfta, men hemfaller i annat fall till kronan.

§ 22.

Uraktlåter kreditupplagshafvare att inom den i § 8 bestämda tid till tullkammaren ingifva föreskrifven generalförklaring, böte 10 kronor för hvarje af de

sju första dagarna, förklaring sålunda uteblir. Dröjer han längre med förklaringens ingifvande, vare han skyldig att genast betala jämte böter tull såväl för de vid senaste inventering kvarliggande som för de därefter kreditupplaget påförda varor.

§ 23.

Iakttager kreditupplagshafvare icke vid inventering inställelse enligt stadgandet i § 10 mom. 3, böte 12 kronor; inställer han sig icke oaktadt förnyad tillsägelse, vare han skyldig att genast betala jämte böterna tull såväl för de vid senaste inventering kvarliggande som för de därefter kreditupplaget påförda varor.

§ 24.

Om kreditupplagsvaror, som angifvits till återutförsel, svikligen kvarhållas eller olofligen i landet åter införas, vare varorna förbrutna och kreditupplagshafvaren, om han om brottet ägt vetskap, för alltid förlustig sin kreditupplagsrätt samt därjämte förfallen till straff såsom för oloflig införsel af varor.

§ 25.

Mom. 1. Kreditupplagshafvare, som genom generalförklaring och efterangifning uppgifver större behållning än å upplaget finnes eller i angifning till export af kreditupplagsvaror upptager större myckenhet eller med sammanlagdt högre tull belagda varor än försändelsen vid undersökning befinnes innehålla, böte, därest oriktigheten af honom genast vidgås, hälften af det tullbelopp, staten, om felaktigheten icke upptäckts, skulle hafva förlorat, och straffes i annan händelse såsom för oloflig införsel af varor.

Mom. 2. Öfverflyttas varor emot föreskriften i § 11 under pågående inventeringar från ett kreditupplag till ett annat, vare godset förverkadt och såväl aflämnaren som emottagaren förfallen till böter, motsvarande tullbeloppet å de olofligen öfverflyttade varorna.

Mom. 3. Kreditupplagshafvare, som uraktlåter att inom föreskrifven tid betala tull å kreditupplagsvaror, böte en procent å tullbeloppet för hvarje dag, som efter förfallodagen förflyter, intilldess betalning sker.

Mom. 4. Varder kreditupplagshafvare försatt i konkurs och har han dessförinnan afsatt så stor del af sina kreditupplagsvaror, att behållningen däraf icke motsvarar hans skuld för tull å varorna, straffes han såsom vårdslös gäldenär.

Mom. 5. Då kreditupplagshafvare enligt 1:sta mom. af denna paragraf straffas såsom för oloflig införsel af varor samt i de fall, hvarom 2:dra och 4:de mom. af denna paragraf handla, äfvensom då kreditupplagshafvare bryter emot en af honom på tro och heder enligt denna förordning afgifven försäkran, vare han kreditupplagsrätten för alltid förlustig.

§ 26.

Förskingrar någon gods, som enligt denna förordning är förverkadt, gälde godsets värde.

§ 27.

Böter enligt denna förordning äfvensom förverkadt gods eller dess värde tillfalle kronan, beslagare och tullstatens enskilda pensionsinrättning enligt de grunder, tullstadgan bestämmer. Saknas tillgång till böternas gäldande, skola de förvandlas enligt allmän strafflag.

§ 28.

Laga domstol i mål, som röra förbrytelse emot denna förordning, vare rådstufvurätt i den stad, hvars tullkammare beviljat den missbrukade kreditupplagsrätten.

§ 29.

Öfver kreditupplagen skall af tullförvaltningen föras angifningsbok (form. bil. litt. U), transportbok från och till kreditupplagen (form. bil. litt. V) samt kreditupplagskonto (form bil. litt. X); och åligger det tullförvaltningen att inom två månader efter hvarje kvartals utgång till generaltullstyrelsens revisionsbyrå insända kreditupplagsräkenskapen.

§ 30.

Alla i denna förordning föreskrifna handlingar skola skrifvas å tryckta blanketter, som för handlingar enligt bilagorna litt. D, K, Q, T, U, V och X anskaffas och bekostas af tullverket men i öfrigt af kreditupplagshafvarne själfva.

Denna förordning träder i kraft från och med

STOCKHOLM, ISAAC MARCUS' BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG, 1912.